

כמה תפילות וכמה תקוות דחסה שולי אל תיק הקטן שלה.

זו. חסל סדר ילקוטים גדולים ומסורבלים. תיק קטן על היד, וביד השנייה קלסר עב כרס. כך נראית בחורה אמיתית של סמינר, לא?

אבל לתפילות יש תמיד מקום. דבר ראשון בקשה שולי כי תהילה רם תהיה בכיתה שלה. היא שמעה על מקרים 'מזעזעים' שבהם הפרידו חברות על אף שהן ביקשו להיות באותה כיתה. מה? לא מספיק שחברתה הטובה שושי הלכה בכלל לסמינר אחר? תהילה תהיה ברשימה בעז"ה... עוד היא בקשה שמהסניפים האחרים תכנסנה לכיתה רק בנות חמודות, היא חששה מאוד שמא אותה גבוהה מ"שפתי רננים" אותה פגשה לא פעם במפגשים בסמינר תהיה בכיתה שלה, איך מרגישים מול עוצמה שכזו?

ושהמורה הכי טובה תהיה שלהן, הלוואי. מורה מנוסה ועם זאת צעירה, אחת שידעת לאחד כיתה, שמלמדת מעניין וברמה, שמחזיקה חזק אבל מבינה את הבנות... ואיך יהיה עם הלימודים? האם יידעו להעריך את המאמצים שלה? הציונים שלה לא נשלפים מהשרוול...

גדולה קטנה

ענן של חששות אפף את שולי בחודשי החופשה הגדולה והארוכה. היא הרגישה אותו לפי השינה וגם לפעמים באמצע טיול, ודאי כשניסתה לקרוא ולא התרכזה וכשאמה ביקשה ממנה קצת עזרה...

אבל גם זה הגיע בסוף - היום הראשון בתיכון.

כנס הפתיחה והקראת שמות הבנות לפי הכיתות עבר עליה בלי הרבה שימת לב. היא הזדרזה אל חדר מאתיים ושמונה בקומה ארבע, תוהה: את מי תפגוש שם?

למה היא כ"כ רועדת? הנה צועדות להן שתי בנות, נראות עליזות ומחייכות. האמת היא שגם לצידה צועדת תהילה והיא אפילו לא חשה בכך.

'למה אני כל כך נרגשת?' סנטה בעצמה.

"תהילה, הנה הכיתה שלנו", שמעה אותה אומרת לתהילה וראתה כי גם תהילה נראית נרגשת למדי, תהילה אפילו לא שמעה לב שהן הגיעו לכיתה. מיד כשעמדה בפתח, נרעדה: ההיא הגבוהה מ"שפתי רננים" עמדה שם במרכז החדר, סביבה עמדו חברותיה לשעבר וגם כמה אחרות.

שולי רצתה לחזור על עקבותיה, אבל הבינה שאין לה ברירה אלא לנסות להשתלב פה בכיתה הזו, ואת הצעדים הראשונים היא עושה עכשיו.

תהילה ושולי התיישבו בספסל הראשון. הן לא מהסוג שמחפשות את ההמולה וחייבות להיות מחוברות למוקד העניינים. הבנות שם במרכז החדר מתרגשות בקול, הן מתרגשות בשקט.

"עוד יחשבו שאנחנו כאלו מין שלא יודעות לדבר בכלל", אמרה תהילה וקמה, שולי קמה אחריה, הן פנו להציג את עצמן לחברותיהן החדשות, אלא שהמורה שנכנסה באותו רגע קטעה את התוכנית ההתקרבות הזו.

מן היום הראשון והלאה הרגישה שולי כמו בהצגה. היא הייתה מוצאת את עצמה כל כך הרבה פעמים לא מתנהגת כמו שהייתה רוצה להתנהג אלא כמו שרוצה להיראות שהיא מתנהגת. זה לא היה עניין של השפעת הסביבה כמו ההרגשה שהסביבה תמיד מסתכלת עליה.

רק בסוף השנה היא קלטה שחברותיה לא צופות בהצגה אלא גם הן עצמן מציגות, ואולי באמת כדאי להחליט להפסיק להציג? היא שוחחה על כך עם חני, חברתה החדשה.

חני אישרה את ההיבט היפה של שולי, אך מיהרה להוסיף: "להפסיק להציג?! זה ודאי היה בלתי אפשרי בתחילת השנה. כל כך רוצים למצוא חן, שממילא זה נהפך להצגה. זה לא שהיינו לא בסדר שהצגנו, זו הייתה המציאות, מי יודע אם היינו מוצאות זו את זו אם לא היינו מציגות".

סוף השנה, ותהילה רם כבר לא העסיקה אותה בכלל. הייתה חני וולף שהן כבר כמעט נקראות חברות טובות, שפרה (זו הגבוהה מ"שפתי רננים") שאף שלא היה לה קשר מיוחד איתה, אהבה שולי להיות לידה ונהנתה ממידותיה הטובות. ליד שפרה היה תמיד מעניין וחמים. שפרה אף פעם לא חקרה חברות לפרטי חייהן, אך הן היו עושות זאת מעצמן אם רק רצו. היא הייתה אכן סמכותית, אך תמיד ידעה לוותר על מעמדה כשהיו בנות אחרות שרצו לדבר או לעשות משהו.

"כמה אסור לשפוט על פי מראה ראשוני", שחה שולי לאמה ערב אחד, "בתחילת השנה חשבתי דברים לגמרי הפוכים על בנות".
"זה לימוד מצוין לחיים. אני לא חושבת שתשכחי אותו", אמרה לה אמא. "אני עד היום זוכרת את הבנות שנשתנתה דעתי עליהן
מקצה אל קצה כשרק הכרתי אותן מעט יותר. ואת יודעת, עד היום, אני לומדת שוב ושוב: שכנה מהרחוב לידינו, שהיתה לי איתה
הכרות של 'שלום שלום', מאז שדברתי איתה פעם ופעמיים - חשבתי עליה אחרת לגמרי".

שולי יצרה קשרים נחמדים עם עוד בנות שהכירה לאט לאט (בקצב המסחרר של השינויים החברתיים אצלה זה נקרא לאט לאט).
למעשה, הקבוצה הנרחבת של שולי כללה גם את שפרה, את חני כמובן ועוד כמה בנות. תהילה לא היתה איתן בדרך כלל.
תהילה מצאה לה חברה אחרת, גילה, שהגיעה משכונה מרוחקת וגם התערותה בחברה הייתה תמיד עם התרחקות מסוימת. אך
גילה ותהילה יצרו קשרים נחמדים כל כך... היו לשולי כמה וכמה רגעים קשים, כשתהילה וגילה נהנו זו בחברתה של זו כבר
בתחילת השנה והיא עדיין נהנתה בחברת כל הכיתה יחד אך תהילה לא הייתה איתה. עד שמצאה את חני וטוב להן... רק
שדבורי, חברתה של חני מהיסודי קצת מרגישה פגועה והן בערך שלישיה....

לשולי, ברוך ה' יש קסם אישי ובנות ביקשו את קרבתה בלי שהיא עשתה הרבה צעדים לקראתן. היא שמחה להיות במרכז, אבל
אהבה גם להיות לפעמים קצת צופה מן הצד. חושבת כך ומנתחת:

הנה חסי, כמה כוחות היא משקיעה כדי שיכירו אותה. לכל תפקיד שהמורה מעלה אותו כהצעה בכיתה, היא נענית בחשק רב.
לצורך העניין היא גם מוכשרת בגרפיקה (כשצריך לקשט את הכיתה), מוכשרת בבישול (כשיש לתכנן את הצד הגסטרונומי של
מסיבת חנוכה), יודעת להציג (היא הייתה בתפקיד ראשי פעם ביסודי...) וגם מוכנה להתקשר למורה לאנגלית ולבקש את
סליחתה בשם כולן. גם בדרכים אחרות היא "מכריחה" את עצמה להיכנס לעניינים: היא משתדלת תמיד להיות בקרבת המדריכה,
להעביר מידע מעניין בנושא מורות ומדריכות, ואף בנושאי הנהלת הסמינר ותוכניות שלא יצאו לפועל או כאלו שמתוכננות.

אי אפשר לומר שהיא לא מצליחה. כולן מכירות אותה ויש לה חברות לא מעטות.
מנגד יש חברויות יפות כל כך, או הכרויות מפתיעות שנוצרו כאילו ב"מקרה", דרך היד המנווטת הכל מלמעלה. את שני ואסתר
מעבירה המורה זו ליד זו, ומאז הן חברות טובות כמו בסיפורים. הן היו יכולות לעבור את כל שנות הסמינר ולא לדעת שטוב להן
כל כך זו במחיצתה של זו.

או יפי ואלישבע שסיפרו כי פשוט חיכו יום אחד יחד לאוטובוס שעה ארוכה. זו חזרה מרופאת שיניים והאחרת הלכה שתי תחנות
ברגל כדי להתחמם במזג אויר חורפי, וב"מקרה" פגשה ביפי. פשוט? הקב"ה נתב את דרכן בקלות. הן באמת זוג משמים. נראה
כי הן חברות מהגנון. שולי מסכמת את שנתה הראשונה בתיכון, למען חברותיה המתחילות את דרכן: תתפללנה ותקוונה לטוב,
אבל אל תחשובנה שמה שאתן חושבות שזה טוב זה אכן טוב. תלמדה ליהנות, נסינה להיות גמישות, והעיקר, כמו בכל דבר
בחיים, למדנה ממנו להמשך הדרך לקחים חשובים".

בהצלחה רבה לכל המתחילות. הרבה סיעתא דשמיא!